Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B

DECIZIA DELEGATĂ (UE) 2015/2290 A COMISIEI

din ►C1 5 iunie 2015 ◄

privind echivalența temporară a regimurilor de solvabilitate în vigoare în Australia, Bermuda, Brazilia, Canada, Mexic și Statele Unite, aplicabile întreprinderilor de asigurare și reasigurare având sediul central în aceste țări

(JO L 323, 9.12.2015, p. 22)

rectificată prin:

►C1 Rectificare, JO L 328, 12.12.2015, p. 126 (2015/2290)

▼B

DECIZIA DELEGATĂ (UE) 2015/2290 A COMISIEI

din ►C1 5 iunie 2015 ◄

privind echivalența temporară a regimurilor de solvabilitate în vigoare în Australia, Bermuda, Brazilia, Canada, Mexic și Statele Unite, aplicabile întreprinderilor de asigurare și reasigurare având sediul central în aceste țări

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ([1]), în special articolul 227 alineatul (5),

întrucât:

(1) Directiva 2009/138/CE stabilește un regim prudențial bazat pe riscuri pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare din Uniune. Aplicarea integrală a Directivei 2009/138/CE pentru întreprinderile de asigurare și reasigurare în Uniune va începe la 1 ianuarie 2016. Cu toate că Directiva 2009/138/CE se va aplica pe deplin începând cu 1 ianuarie 2016, Comisia poate deja să adopte, în temeiul articolului 311 din Directiva 2009/138/C, prezenta decizie delegată.

(2) Articolul 227 din Directiva 2009/138/CE se referă la adoptarea deciziilor privind echivalența în cazul întreprinderilor de asigurare din țările terțe care fac parte din grupuri de asigurări cu sediul în Uniune. Adoptarea, în temeiul articolului 227 din Directiva 2009/138/CE, a unei decizii pozitive privind echivalența printr-un act delegat al Comisiei, permite acestor grupuri, atunci când metoda de consolidare aplicată pentru grupul lor de raportare o reprezintă deducerea și raportarea, să ia în considerare calculul cerințelor de capital și de capital disponibil (fonduri proprii) calculate în temeiul normelor de jurisdicție non-UE, mai degrabă decât să le calculeze pe baza Directivei 2009/138/CE, în scopul calculării cerințelor de solvabilitate a grupului și a fondurilor proprii eligibile.

(3) Articolul 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE prevede o determinare a echivalenței temporare pe o anumită durată pentru țările terțe ale căror regimuri de solvabilitate în asigurări îndeplinesc anumite criterii. Determinarea echivalenței temporare este valabilă pentru o perioadă de zece ani, cu posibilitatea reînnoirii.

(4) Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale a prezentat Comisiei un aviz în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European

([1]) JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

▼B

și al Consiliului ([1]), care contribuie la evaluarea țărilor terțe în conformitate cu articolul 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE ([2]). În ceea ce privește Statele Unite, dialogul în materie de asigurări început în 2012, care are drept scop o mai bună înțelegere reciprocă a regimurilor respective de reglementare și de supraveghere în domeniul asigurărilor, a fost principalul cadru pentru schimbul reciproc de informații, care a condus la concluzia din prezenta decizie.

(5) În Australia, normele privind cerințele de capital pentru asigurările de viață și asigurările generale [(*Life and General Insurance Capital Standards* -LAGIC) (norme prudențiale generale de asigurări – *General Insurance Prudential Standard* – GPS) 110: Adecvarea capitalului și standardele prudențiale pentru asigurări de viață – *Life Insurance Prudential Standards* – LPS) 110: Adecvarea capitalului] impun asigurătorilor obligația de a calcula cerințele de capital pentru riscul de asigurare, riscul de concentrare a asigurării, riscul activelor, riscul de concentrare a activelor, riscul operațional și beneficiul agregării. Se utilizează o abordare bazată pe bilanțul total. Există o cerință minimă de capital (cerința de capital prudențial – PCR); întreprinderilor de asigurări li se cere, de asemenea, să definească o procedură de evaluare a adecvării capitalului intern (*Internal Capital Adequacy Assessment Process* – ICAAP), care să precizeze măsurile prevăzute pentru a se rectifica o reducere de capital prin praguri stabilite peste PCR. Pentru întreprinderile de asigurări generale se permite utilizarea unor modele interne, sub rezerva aprobării acestora de către Autoritatea Australiană de Reglementare Prudențială (APRA). Normele GPS 220 și LPS 220 (Gestionarea riscului) necesită un cadru de gestionare a riscurilor care trebuie să includă cel puțin o strategie de gestionare a riscurilor care să descrie politicile de gestionare a riscurilor, procedurile, responsabilitățile de gestiune și controalele interne. Întreprinderile de asigurare trebuie să raporteze către APRA solvabilitatea, poziția financiară, performanța financiară, adecvarea capitalului, investițiile, activele și concentrările de active, primele și datele privind daunele, pasivele aferente polițelor și expunerile extrabilanțiere. În temeiul Legii din 2001 privind corporațiile, societățile au obligația de a elabora și de a prezenta rapoartele financiare anuale Comisiei Australiene pentru Valori Imobiliare și Investiții (*Australian Securities and Investments Commission*). Pentru întreprinderile de asigurări de viață, asigurări generale și grupurile de asigurări există obligații suplimentare privind furnizarea de informații referitoare la gestionarea capitalului și la adecvarea capitalului. APRA poate să facă schimb de informații cu alte autorități de supraveghere financiară; APRA este semnatară a Memorandumului multilateral de înțelegere privind cooperarea și schimbul de informații al Asociației Internaționale a Supraveghetorilor în Domeniul

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

([2]) Analiza efectuată de EIOPA privind echivalența în cazul Braziliei, 10 martie 2015.
Analiza efectuată de EIOPA privind echivalența în cazul Bermudei, 9 martie 2015.
Analiza efectuată de EIOPA privind echivalența în cazul Canadei, 28 ianuarie 2015.
Analiza efectuată de EIOPA privind echivalența în cazul Australiei, 16 iulie 2013.
Analiza efectuată de EIOPA privind echivalența în cazul Mexicului, 16 iulie 2013.

▼B

Asigurărilor, și a încheiat memorandumuri de înțelegere cu autorități de supraveghere străine (printre care autorități de supraveghere din Uniune). APRA este un organism independent, responsabil cu reglementarea prudențială și supravegherea asigurătorilor; numai APRA poate autoriza o entitate să desfășoare activități de asigurare în Australia. APRA are competența de a emite standarde prudențiale care au putere de lege. Niciun actual sau fost membru al personalului APRA nu poate divulga informații confidențiale obținute în timpul executării atribuțiilor sau al exercitării capacității sale, în caz contrar fiind pasibil de sancțiuni conform legii. Divulgarea de informații către o instanță este strict limitată.

(6) În Bermuda, Legea asigurărilor stabilește două cerințe de capital pentru întreprinderile de asigurare, altele decât societățile de asigurare captive ([1]): marja de solvabilitate minimă (MSM) și cerința de capital consolidat (ECR), care se aplică atât întreprinderilor care furnizează asigurări de viață, cât și celor care furnizează asigurări generale. Cerința de capital consolidat se deduce din cerința de capital de solvabilitate de bază corespunzătoare, conform unei formule standard sau cu modelul privind capitalul intern aprobat al întreprinderii de asigurare, cu condiția ca cerința de capital consolidat să fie cel puțin egală cu marja de solvabilitate minimă a întreprinderii de asigurare. Cerința de capital de solvabilitate de bază acoperă următoarele riscuri: riscul de credit, riscul de marjă de credit, riscul de piață, riscul de primă, riscul de rezervă, riscul de rată a dobânzii, riscul operațional și riscul de catastrofă. Un nivel țintă de 120 % din capital este utilizat ca prag de alertă timpurie de solvabilitate. Normele privind capitalul eligibil diferă în funcție de diferitele categorii de întreprinderi de asigurare. Legea asigurărilor include, de asemenea, dispoziții privind obligațiile de raportare ale întreprinderilor cu privire la solvabilitatea acestora. Autoritatea Monetară din Bermuda (*Bermuda Monetary Authority*) este autoritatea independentă de reglementare și de supraveghere. Majoritatea întreprinderilor de asigurare din Bermuda sunt obligate să întocmească situații financiare suplimentare în conformitate cu standardele internaționale de raportare financiară; în orice alte situații, întreprinderile de asigurare pot utiliza orice principii contabile general acceptate, recunoscute de Autoritatea Monetară din Bermuda. Întreprinderile de asigurare trebuie să își publice situațiile financiare, care conțin informații cantitative și calitative. Autoritatea Monetară din Bermuda poate încheia acorduri și poate face schimb de informații cu autorități de supraveghere străine, în calitatea acesteia de semnatară a Memorandumului multilateral de înțelegere privind cooperarea și schimbul de informații al Asociației Internaționale a Supraveghetorilor în Domeniul Asigurărilor. Conform legii, Autoritatea Monetară din Bermuda se supune dispozițiilor privind confidențialitatea: orice informații referitoare la activitățile comerciale sau de afaceri ale instituțiilor financiare supravegheate sau referitoare la persoanele care se ocupă de acestea, obținute de personalul autorității, sunt tratate ca fiind confidențiale.

(7) În Brazilia, Decretul-lege nr. 73/1966 privind asigurările stabilește că întreprinderile de asigurare, pentru a-și garanta

([1]) Legea asigurărilor stabilește diferitele categorii de întreprinderi de asigurare pentru care se aplică diferite seturi de norme. Întreprinderile de asigurare captive reprezintă o categorie specifică de întreprinderi de asigurare, care nu a fost inclusă în evaluarea efectuată de EIOPA și care nu sunt acoperite de prezentul act.

▼B

toate obligațiile, stabilesc provizioane tehnice, fonduri speciale și provizioane, în conformitate cu criteriile stabilite de către Consiliul Național al Asigurărilor Private (*Conselho Nacional de Seguros Privados* – CNSP). În temeiul rezoluției CNSP 316, capitalul minim necesar reprezintă valoarea cea mai mare dintre capitalul propriu și capitalul de risc. Capital propriu este o sumă fixă care depinde de tipul de entitate și de regiunile în care aceasta a fost autorizată să desfășoare activități, la fel ca și capitalul de risc, care este suma cerințelor de capital corespunzătoare riscului de subscriere, de credit, operațional și de piață. Pentru majoritatea întreprinderilor de asigurare, capitalul de risc este mai mare decât capitalul propriu și, prin urmare, determină valoarea capitalului minim necesar. Rezoluția CNSP 3162/2014 stabilește normele de utilizare a unui model intern, ca alternativă la o formulă standard pentru calcularea capitalului minim necesar. În domeniul guvernanței corporative se aplică cerințe minime. Întreprinderile de asigurare trebuie să efectueze controale interne care să aibă ca obiect activitățile lor, sistemele de informare și respectarea cerințelor legale. Organismul de supraveghere a asigurărilor private (*Superintendência de Seguros Privados* – SUSEP) este responsabil cu supravegherea sectorului asigurărilor din Brazilia. SUSEP funcționează în cadrul Ministerului de Finanțe, ca organism executiv pentru reglementările stabilite de către CNSP. Consiliul său de conducere este un organism independent care are autoritatea de a stabili politicile generale ale SUSEP în vederea reglementării și a respectării rezoluțiilor CNSP care intră în domeniul său de competență. Întreprinderile de asigurare sunt obligate să transmită lunar către SUSEP date privind capitalul, activele, pasivele, veniturile și cheltuielile, precum și detalii privind operațiunile, bilanțul contabil și un cont de profit și pierderi, trimestrial; întreprinderile de asigurare trebuie să își publice situațiile financiare, care conțin informații cantitative și calitative. SUSEP poate încheia acorduri și poate face schimb de informații cu autorități de supraveghere străine; aceasta este semnatară a Memorandumului multilateral de înțelegere privind cooperarea și schimbul de informații al Asociației Internaționale a Supraveghetorilor în Domeniul Asigurărilor. Informațiile pot fi utilizate numai în scopuri de supraveghere în domeniul de aplicare al funcțiilor de supraveghere ale SUSEP. În plus, informațiile obținute de la alte autorități sunt utilizate numai în scopul pentru care au fost solicitate. Conform legii, actualii și foștii membri ai personalului se supun obligației legale de a respecta confidențialitatea.

(8) În Canada, Legea privind societățile de asigurare impune întreprinderilor asiguratoare să mențină un nivel adecvat al capitalului. Orientările publicate de Biroul Inspectorului Instituțiilor Financiare au stabilit standarde detaliate în acest sens. Cerințele de capital aplicabile întreprinderilor de asigurări sunt cerința de capital minim permanent și în surplus (*Minimum Continuing Capital and Surplus Requirement* – MCCSR) pentru întreprinderile de asigurări de viață și testul capitalului minim (*Minimum Capital Test* – MCT) pentru întreprinderile de asigurări generale. Atât MCCSR, cât și MCT răspund riscurilor legate de activele și pasivele din bilanț și de cele extrabilanțiere. Întreprinderile de asigurări generale sunt obligate să dețină un capital care să depășească 100 % din MCT, în timp ce întreprinderile de asigurări de viață sunt obligate să dețină un capital de cel puțin 120 % din MCCSR. Sub aceste praguri, întreprinderile de asigurări nu sunt autorizate să își desfășoare activitatea. În plus față de aceste cerințe, există un nivel-țintă de supraveghere al capitalului de 150 % din MCT pentru întreprinderile de

▼B

asigurări generale, și, respectiv, de 150 % din MCCSR pentru întreprinderile de asigurări de viață. Cerințele de capital sunt calculate în conformitate cu o formulă standard; utilizarea unor modele interne este permisă numai în cazuri foarte limitate. Întreprinderile de asigurări trebuie, de asemenea, să își stabilească o rată-țintă internă a capitalului, pe baza unei evaluări interne a propriilor riscuri și a propriei solvabilități (*Own Risk and Solvency Assessment* – ORSA), inclusiv simulări de crize neprevăzute care să țină seama de specificitățile întreprinderii de asigurări. Oficiul Inspectorului Instituțiilor Financiare (*Office of the Superintendent of Financial Institutions* – OSFI), și anume autoritatea canadiană de supraveghere a pieței asigurărilor, este o agenție federală independentă, care se autofinanțează. Fiecare întreprindere de asigurări abilitată este obligată să transmită către OSFI conturile anuale auditate, precum și informații suplimentare, împreună cu un raport întocmit de auditori, un raport al actuarului desemnat, un raport de testare dinamică a adecvării capitalului, care sintetizează rezultatele diferitelor simulări de criză, precum și declarații trimestriale cu privire la situația capitalului. De asemenea, întreprinderile de asigurări sunt obligate să pregătească și să pună la dispoziție, la cerere, o autoevaluare a riscurilor și a solvabilității (ORSA), care fixează un capital intern țintă. OSFI poate încheia acorduri și poate face schimb de informații cu autorități de supraveghere străine; în iulie 2012, acesta a aderat la Memorandumului multilateral de înțelegere privind cooperarea și schimbul de informații al Asociației Internaționale a Supraveghetorilor în Domeniul Asigurărilor. OSFI se supune obligației legale privind respectarea confidențialității: orice informații referitoare la activitățile comerciale sau de afaceri ale instituțiilor financiare supravegheate sau referitoare la persoanele care se ocupă de acestea, obținute de personalul OSFI, sunt tratate ca fiind confidențiale.

(9) În Mexic, actul de stabilire a unui nou cadru prudențial în domeniul asigurărilor, *Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas* (LISF), a intrat în vigoare la 4 aprilie 2015. Această lege prevede respectarea cerinței de capital de solvabilitate (CCS), care acoperă riscurile de subscriere, financiare și de contrapartidă. Cel puțin o dată pe an au loc simulări de criză (test dinamic de solvabilitate). Regimul mexican permite utilizarea fie a unei formule standard, fie a unui model intern pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate. *Comisión Nacional de Seguros y Fianzas* (CNSF) este responsabilă pentru supravegherea întreprinderilor de asigurări de viață și a celor de asigurări generale din Mexic; aceasta este un organism independent care are competența de a acorda sau de a retrage licența întreprinderilor de asigurare și efectuează simulări de criză cel puțin o dată pe an. Întreprinderile de asigurare trebuie să trimită către CNSF, cel puțin o dată pe trimestru, rapoarte care cuprind informații cu privire la organizația lor, la operațiunile lor, la contabilitatea lor, la investițiile efectuate și la capitalul propriu; acestea trebuie să își prezinte, de asemenea, obiectivele, politicile și practicile în materie de reținere, de transfer sau de atenuare a riscurilor; de asemenea, acestea trebuie să publice informații cantitative și calitative privind operațiunile efectuate, propria situație tehnică și financiară, precum și riscurile. CNSF poate să coopereze și să facă schimb de informații cu autorități de supraveghere din alte țări, în cazul în care există un acord de schimb de informații; există o serie de astfel de acorduri în desfășurare, iar CNSF a trimis în 2010 o cerere de aderare la Memorandumul multilateral de înțelegere privind cooperarea și

▼B

schimbul de informații al Asociației Internaționale a Supraveghetorilor în Domeniul Asigurărilor. În cazul în care există un acord de schimb de informații între CNSF și o autoritate de supraveghere dintr-o altă țară, CNSF trebuie să-i solicite autorității de supraveghere respective acordul prealabil de a divulga informații pe care aceasta i le-a furnizat. Niciun actual sau fost membru al personalului CNSF nu poate divulga informații confidențiale; cerințele privind secretul profesional sunt prevăzute în legislația națională și orice încălcare a secretului profesional este pasibilă de sancțiuni.

(10) În Statele Unite, reglementarea și supravegherea sectorului asigurărilor și reasigurărilor se realizează, în principal, la nivelul statelor. Întreprinderile de asigurare trebuie să respecte legislația relevantă a fiecărui stat în care acestea emit polițe, iar supravegherea asigurărilor se realizează de către organisme de supraveghere publice, independente, subordonate autorităților de reglementare a asigurărilor. Cerințele privind rata de adecvare a capitalului de stat se bazează pe Legea privind modelul de calcul al capitalului în funcție de risc emisă de Asociația Națională a Autorităților de Reglementare a Asigurărilor (*National Association of Insurance Commissioners* – NAIC), care a fost adoptată de către toate statele. Formula standard de calcul al capitalului în funcție de risc acoperă majoritatea riscurilor semnificative pentru fiecare dintre principalele tipuri de asigurări (de viață, de asigurare a bunurilor și asigurare împotriva accidentelor, precum și asigurare de sănătate), fiind permisă utilizarea unor modele interne pentru anumite produse și module de risc. Capitalul în funcție de risc este calculat prin aplicarea unor coeficienți la diferite tipuri de active, prime, daune, elemente de cheltuieli și rezerve. Există patru niveluri ale cerințelor cantitative de capital, cu intervenții de supraveghere distincte pentru fiecare caz: nivelul acțiunilor societății, nivelul acțiunilor de reglementare, nivelul controlului autorizat și nivelul controlului obligatoriu. Regimul din statele Unite prevede o autoevaluare a riscurilor și a solvabilității în cazul întreprinderilor de asigurări, comparabilă cu cea prevăzută în Directiva Solvabilitate II. În ceea ce privește raportarea și transparența, există cerințe de raportare standard care acoperă, în principal: activitatea și performanța, profilul de risc, metodele de evaluare și ipotezele utilizate, cerințele de capital și gestionarea. Situațiile financiare, inclusiv avizul actuarial și declarația auditorului, sunt făcute publice. Asociația Națională a Autorităților de Reglementare a Asigurărilor poate face schimb de informații confidențiale cu autoritățile de supraveghere din alte țări, cu condiția ca destinatarul să fie acord să păstreze caracterul confidențial al informațiilor. De asemenea, aceasta poate încheia acorduri privind schimbul de informații confidențiale și utilizarea acestora. Autoritățile de supraveghere din Uniune și departamentele de asigurări ale statelor au semnat mai multe memorandumuri de înțelegere privind schimbul de informații; o serie de departamente de asigurări ale statelor au semnat Memorandumul multilateral de înțelegere privind cooperarea și schimbul de informații al Asociației Internaționale a Supraveghetorilor în Domeniul Asigurărilor, iar câteva au transmis recent o cerere de aderare. Cerințele de confidențialitate, încorporate în legislația statului pe baza unor modele de legi ale NAIC, prevăd că informațiile obținute de autoritățile de supraveghere ale statului sunt confidențiale și că trebuie să păstreze confidențialitatea informațiilor primite de la autoritățile de supraveghere străine. Legislația fiecărui stat prevede pentru personalul autorităților de supraveghere ale statului respectiv obligația păstrării secretului profesional.

▼B

(11) În urma acestor evaluări, ar trebui să se considere că regimurile de solvabilitate ale țărilor terțe vizate de prezenta decizie îndeplinesc criteriile de echivalență temporară prevăzute la articolul 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE, cu excepția normelor privind societățile de asigurare captive din Bermuda, care fac obiectul unui regim de reglementare diferit.

(12) Perioada inițială de echivalență temporară stabilită prin prezenta decizie ar trebui să fie de zece ani. Cu toate acestea, Comisia poate să efectueze, în orice moment și în afara revizuirii generale, o revizuire specifică referitoare la o anumită țară terță sau teritoriu, în cazul în care evoluțiile din domeniu impun reevaluarea de către Comisie a echivalenței stabilite prin prezenta decizie. Prin urmare, Comisia ar trebui să continue să monitorizeze, cu sprijinul tehnic al EIOPA, evoluția regimurilor aflate în vigoare în țările terțe vizate de prezenta decizie, precum și îndeplinirea condițiilor pe baza cărora a fost adoptată această decizie.

(13) Directiva 2009/138/CE se aplică de la 1 ianuarie 2016. Prezenta decizie ar trebui, prin urmare, să acorde echivalența temporară începând cu această dată,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Regimurile de solvabilitate în vigoare în Australia, Bermuda (cu excepția normelor privind întreprinderile de asigurare captive), Brazilia, Canada, Mexic și Statele Unite și aplicabile întreprinderilor de asigurare și reasigurare având sediul central în respectivele țări, sunt considerate ca fiind echivalente temporar cu regimul stabilit la titlul I, capitolul VI din Directiva 2009/138/CE.

Articolul 2

Echivalența temporară se acordă pentru o perioadă de 10 ani, începând cu 1 ianuarie 2016.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.